

Sygn. akt I ACa 619/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Krzysztof Chojnowski (spr.)
Sędziowie	:	SA Jarosław Marek Kamiński SO del. Bogusław Suter
Protokolant	:	Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. M.**

przeciwko (...) **w B. i (...) w W.**

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 24 kwietnia 2014 r. sygn. akt I C 2024/13

I. **oddala apelację;**

II. **zasadza od powoda na rzecz każdego z pozwanych po 270 zł tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.**

UZASADNIENIE

Powód J. M. wnosił o ustalenie, że jest członkiem (...) w B.. Podnosił, że uchwała Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia (...) z dnia 3 listopada 2013 roku o wykluczeniu go z tego (...) oraz utrzymująca ją w mocy uchwała Zarządu Okręgowego (...) w B. z dnia 28 listopada 2013 roku są sprzeczne z prawem, w tym przepisami statutowymi (...) i statutu (...) w B.. Zdaniem powoda stawiane mu zarzuty nie polegają na prawdzie, bowiem prawidłowo i należycie wykonywał wszelkie obowiązki związane z członkostwem w (...) w B.. Wskazywał, iż wykluczenie go z członkostwa w tym (...) było rozpatrywane przez przyzmat sprawy VII K 275/13 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Bielsku Podlaskim, a dotyczącej pomówienia powoda przez innego członka K..

Pozwani (...)w B. oraz (...) w W. wnosili o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wskazywali, że powód został wykluczony z (...) w B. z uwagi na to, że jego postępowanie było sprzeczne z prawem łowieckim, statutem (...), regulaminem polowań, zasadami etyki łowieckiej, jak też z zasadami zwykłego przyzwoitego postępowania. Powód już wcześniej był zawieszony w prawach członka na dwa lata z uwagi na nieetyczne zachowanie. Zdaniem pozwanych roszczenie powoda jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz każdego z pozwanych kwoty po 360 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Orzeczenie to zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Podczas polowania w dniu 30 stycznia 2013 roku powód, który był członkiem (...)w B., ustrzelił jelenia byka. W odpowiedzi na prośbę (...) w B. o udzielenie informacji o ustrzelonym w dniu 30 stycznia 2013 roku jeleniu byku, powód w piśmie z dnia 16 kwietnia 2013 roku wskazał, iż po ustrzeleniu jelenia byka tuszę zawiózł na skup, gdzie zważono ją na 130 kg, a poroże oddał do skarbnika z prośbą o przekazanie łowczemu na wycenę. Na wycenie komisja oceniła, że poroże przedstawione przez powoda jest zgodne z odstrzałem (byk jelen w I klasie), czyli odstrzał został wykonany prawidłowo. Powód podnosił, iż nie odpowiada za naturę jelenia, a strzelając do niego nie potrafił ocenić wagi zwierzęcia, zwrócił jednak uwagę, że poroże pasowało do rodzaju odstrzału. Ponadto wskazał, iż dzień przed wyceną łowczy zadzwonił do niego z pretensjami, krzyczał, straszył go i używał wulgarnych słów, zarzucił także, że powód podmienił poroże. Powód podkreślał, iż zarząd żądając od niego wyjaśnień na piśmie nie podał konkretnej podstawy prawnej, a jedynie kierował się domniemaniem.

W dniu 2 czerwca 2013 roku (...) (...)w B. podjęło uchwałę nr (...), w której na podstawie § 44 pkt 1 p.pkt 2 Statutu (...)wykluczyło powoda z członków (...) w B.. W uzasadnieniu uchwały wskazano, iż w dniu 30 stycznia 2013 roku powód poinformował o strzeleniu jelenia byka, składając oświadczenie, iż jest to byk o słabym obustronnie koronnym porożu. Na punkcie skupu została zdana tusza byka o wadze 130 kg. Podczas wyceny trofeów w dniu 27 marca 2013 roku powód dostarczył poroże słabego szpicaka, a na pytanie członków komisji dlaczego szpicak o tej porze roku waży 130 kg oświadczył, że był ważony i zdany bez patroszenia. Z dokumentacji punktu skupu wynika jednak jednoznacznie, iż waga 130 kg dotyczyła tuszy byka po wypatroszeniu. Nadto wskazano, iż wyjaśnienia powoda złożone w piśmie z dnia 16 kwietnia 2013 roku uwłaczają powadze myśliwego i stanowią kpinę wobec zarządu Koła, jak i członków komisji wyceny trofeów. Nadto powód był już wielokrotnie karany. W głosowaniu wzięło udział 44 myśliwych, za skreśleniem powoda głosowało 31 myśliwych, przeciw – 11 myśliwych, 2 głosy oddane były nieważne. W wyniku tajnego głosowania osiągnięto wymaganą statutową większość do skreślenia – 29 głosów.

W odwołaniu od tej uchwały powód wnosił o jej uchylenie, podnosząc iż zgodnie z § 44 pkt 3 Statutu (...) o umieszczeniu w porządku obrad sprawy dotyczącej wykluczenia członka z koła oraz o jej uzasadnieniu członkowie koła powinni być powiadomieni na piśmie, co najmniej 14 dni przed terminem walnego zgromadzenia – co nie miało miejsca. Członkowie (...) w B. nie otrzymali też wymienionego uzasadnienia, wobec czego nie zostali zapoznani ze sprawą.

W związku z niezachowaniem odpowiednich procedur Zarząd Okręgowy (...) w B. uchwałą z dnia 30 lipca 2013 roku działając na podstawie § 173 ust. 2 Statutu (...) jednogłośnie uchylił uchwałę nr (...) z 2 czerwca 2013 roku w sprawie wykluczenia powoda jako niezgodną z § 44 ust. 3 Statutu (...).

We wniosku z dnia 11 października 2013 roku o zwołaniu Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia 31 myśliwych domagało się ujęcia w porządku następnych obrad sprawy o wykluczenie powoda z (...)w B..

W związku z tym wnioskiem powód ponownie wyjaśnił, że jelenia byka ustrzelił zgodnie z wydanym odstrzałem, co zgłosił łowczemu. Podczas wyceny trofeów komisja stwierdziła, że odstrzał został wykonany prawidłowo, bez żadnych zarzutów do wagi byka. Podniósł, iż zdał zwierzę z narogami, a nie „bebechami” – narogi to serce, płuca, wątroba i

nerki. Wskazał, iż toczy się postępowanie przeciwko M. S., członkowi (...)w B. o pomawianie oraz poniżanie powoda w opinii oraz narażenie na utratę zaufania i zarząd ocenia powoda i stawia mu zarzuty przez pryzmat tej sprawy.

W dniu 3 listopada 2013 roku Nadzwyczajne Zgromadzenie (...)w B. podjęło uchwałę nr 3/2013, w której na podstawie § 44 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz § 44 ust. 2 Statutu (...), a także wniosku 1/3 ogólnej liczby członków (...) wykluczyło powoda z (...)w B.. Uchwała weszła w życie z dniem jej powzięcia. W uzasadnieniu tej uchwały wskazano, iż powód po dokonaniu odstrzału jelenia byka zapytał łowczego, czy istnieje możliwość przepisania klasy wieku z I na II, jak miał wpisane w upoważnieniu, ponieważ strzelił niedużego byka, ale koronnego. Łowczy odpowiedział jednak, iż nie ma takiej możliwości. W dniu wyceny trofeum – 27 marca 2013 roku powód okazał łeb byka w formie szpicaka, przy masie tuszy 130 kg i oświadczył, iż został zważony z „bebechami”. Stanowi to jednak kłamstwo, gdyż tuszę byka wraz z odbitym łbem, prawidłowo wypatroszoną powód zdał w punkcie skupu, co potwierdzili członkowie komisji wyceniającej trofea oraz kierownik punktu skupu dziczyzny w H.. Po poproszeniu przez myśliwych o prezentację szpicaka jako dorobek koła oraz w celach edukacyjnych, powód oświadczył, iż poroże zostało skradzione. Konsekwentnie zarzucono powodowi kłamstwo, gdyż nie jest możliwe, aby poroże jelenia szpicaka przedstawione do wyceny pochodziło od tuszy o wadze 130 kg zdanej do punktu skupu. Podczas głosowania wzięło udział 45 myśliwych, za skreśleniem powoda głosowało 32 myśliwych, przeciw – 11 myśliwych, 2 głosy oddane były nieważne.

Zarząd Okręgowy (...)w B. uchwałą z dnia 28 listopada 2013 roku działając na podstawie § 172 ust. 7 pkt 1 w związku z § 171 ust. 2 pkt 2 Statutu (...) jednogłośnie nie uwzględnił odwołania powoda od uchwały Walnego Zgromadzenia (...)w B. nr (...) z dnia 3 listopada 2013 roku w sprawie wykluczenia go z listy członków (...). W uzasadnieniu wskazano, iż (...) w B. zgodnie z przysługującym mu prawem wykluczyło powoda z członkostwa. Zarząd Okręgowy (...) w B. nie znalazł podstaw do uchylecia tej uchwały, ani też żadnych uchybień prawnych w przeprowadzonej procedurze, czy jakichkolwiek błędów w ocenie zarzutów.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji wskazał, że roszczenie powoda znajduje oparcie w art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie, który stanowi, że w sprawach nabycia lub utraty członkostwa w (...) oraz utraty członkostwa w kole łowieckim zainteresowany może po wyczerpaniu postępowania wewnątrzorganizacyjnego dochodzić swoich praw na drodze sądowej. Powód wyczerpał drogę postępowania wewnątrzorganizacyjnego składając odwołanie od uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia (...)w B. nr (...) z dnia 3 listopada 2013 roku do Zarządu Okręgowego (...) w B., który uchwałą z dnia 28 listopada 2013 roku nie uwzględnił tego odwołania.

Dalej Sąd Okręgowy zaznaczył, że § 41 Statutu (...) uchwalonego uchwałą z dnia 2 lipca 2005 roku XXI Krajowego Zjazdu Delegatów (...), obowiązującego od dnia 1 stycznia 2006 roku, stanowi, że członek koła jest obowiązany w szczególności: przestrzegać prawa łowieckiego, statutu oraz uchwał organów Zrzeszenia i koła, a także dobrych obyczajów, zasad etyki i tradycji łowieckiej oraz zasad selekcji populacyjnej i osobniczej zwierząt łownych. Zgodnie z § 44 ust. 1 tego Statutu wykluczenie członka z koła może nastąpić w przypadku nieprzestrzegania prawa łowieckiego, Statutu bądź uporczywego uchylania się od wykonywania obowiązków nałożonych przez uprawnione organy koła (pkt 1), gdy członek koła rażąco narusza zasady współżycia koleżeńkiego, dobre obyczaje bądź zasady etyki i tradycji łowieckiej (pkt 2). Sąd I instancji podkreślił przy tym, że podstawę wykluczenia z koła w postaci rażącego naruszenia zasad należy badać z uwzględnieniem specyficznego charakteru zrzeszenia, jakim jest (...). Nie jest on bowiem dobrowolnym zrzeszeniem, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 roku, Nr 79, poz. 855 z późn. zm.). Związku nie tworzy się i nie rozwiązuje z inicjatywy jego członków. Brak przynależności do Związku wiąże się z negatywnymi konsekwencjami dla jednostek w postaci niemożności wykonywania określonych praw. Ustawowa wyłączność, jaką posiada (...)w zakresie prowadzenia określonej działalności w postaci gospodarki łowieckiej oraz w zakresie dopuszczalności do wykonywania polowania (art. 42 ust. 1 prawa łowieckiego), uzasadnia kwalifikowanie go, jako ustanowionego z woli ustawodawcy przymusowego zrzeszenia osób zainteresowanych wykonywaniem polowania oraz partycypowaniem w wykonywaniu zadań związanych z szeroko pojętym administrowaniem sprawami łowiectwa. Każdy, kto zamierza prowadzić taką działalność, musi ubiegać się o członkostwo w (...), które w tym znaczeniu przestaje mieć charakter przynależności dobrowolnej. Możliwość wykluczenia członka ze zrzeszenia musi być zatem traktowana restrykcyjnie, jako środek o

charakterze zupełnie wyjątkowym uzasadniony zwłaszcza w sytuacjach naruszenia przepisów prawa oraz zasad etyki łowieckiej.

Sąd I instancji uznał jednak, że wykazane zostało naruszenie przez powoda zarówno Statutu (...), jak i prawa łowieckiego, a waga tych naruszeń w powiązaniu z charakterem zrzeszenia, jakim jest (...) uzasadniały wykluczenie powoda z (...) w B.. W ocenie Sądu dobór środka dyscyplinarnego był w tym przypadku adekwatny.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że należący do (...) w B. T. W. zeznał, iż byk przedstawiony przez powoda do wyceny był klasy I. Członkowie koła byli zdziwieni wagą byka, która była nieadekwatna do wieku trofeum. Powód wskazał im, że trofeum zostało zważone razem z wnętrznościami. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, który nie był aktywnym członkiem(...), nie miał częstej styczności z powodem i nie miał jakiegokolwiek interesu w składaniu nieprawdziwych zeznań. Sąd nie znalazł także podstaw, aby odmówić waloru wiarygodności zeznaniom świadków M. G., B. D. oraz A. Ł.. Świadek D., który był w komisji wyceny trofeum zeznał, iż powód okazał do wyceny trofeum o wadze 130 kg. Powód przedstawił inne trofeum byka, niż tego którego miał ustrzelić. Świadek wskazał, iż samo trofeum stanowiło prawidłowy odstrzał, nie były jednak zachowane proporcje trofeum do określonej wagi. Podobnie zeznał świadek M. G., potwierdzając podejrzenia wobec powoda o podmienieniu trofeum. Znając biologię zwierząt świadek uznał, iż waga tuszy nie pasowała do opisu przedstawionego przez powoda. Powód tłumaczył, iż byk przez niego ustrzelony został zważony wraz z wnętrznościami. Skup natomiast określał klasę I tuszy, bez wnętrzności. Również świadek A. Ł. wskazał, iż tusza byka jelenia ustrzelonego przez powoda ważyła około 130 kg. Na pytanie komisji dlaczego waga jest tak duża, powód odpowiedział, że był zważony z wnętrznościami. Świadek będący leśnikiem, myśliwym wskazał natomiast, iż wagę zwierzęcia podaje się zawsze po wypatroszeniu, bowiem skup przyjmuje tylko tusze wypatroszone.

Jednocześnie Sąd Okręgowy podkreślił, że (...) w B. od wielu lat miało zastrzeżenia do nieetycznego zachowania powoda. W stosunku do postępowania powoda jako myśliwego zostały postawione uzasadnione zarzuty i został on zawieszony w prawach członka (...) na dwa lata. Powód nie zaprzeczał temu, a fakt toczenia się przeciwko niemu postępowań dyscyplinarnych znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka M. G..

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją powód, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. przez:

- dokonanie zupełnie dowolnej oceny materiału dowodowego polegającej na bezpodstawnym daniu wiary twierdzeniom pozwanych, pomimo braku udowodnienia wskazywanych tam okoliczności, na które powoływano się w zaskarżonej uchwale o wykluczeniu powoda z członkostwa w (...) w B.,

- dowolne uznanie, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy zaistniały okoliczności na tyle wyjątkowe i szczególne, że uprawniały do wykluczenia powoda z członkostwa w (...), podczas gdy okoliczności sprawy wskazują odmiennie,

- dowolne uznanie, że zeznania świadka M. G. stanowią pełnowartościowy dowód w sprawie, na podstawie którego można ustalać stan faktyczny, w sytuacji gdy świadek ten był zainteresowany wynikiem sprawy, był negatywnie nastawiony wobec powoda, co wynika z akt sprawy karnej VII K 275/13 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim i Sądu Okręgowego w Białymstoku, jako sądu drugiej instancji w tej sprawie,

b) art. 328 § 2 k.p.c. przez:

- niewskazanie w uzasadnieniu, jakie dowody świadczyły o tym, że powód dopuścił się czynów wskazanych w uzasadnieniu uchwały o wykluczenia powoda z członkostwa,

- niewskazanie w uzasadnieniu, jakie przepisy prawa, jakie obowiązki myśliwego, jakie zasady etyki, jakie zasady współzycia społecznego, jakie walory moralne dające rękojmię etycznego wykonywania łowiectwa naruszył powód, w konsekwencji niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku,

- niewskazanie przyczyn, dla których Sąd odmówił wiary twierdzeniom powoda,

- nieodniesienie się do wszystkich przeprowadzonych dowodów, w tym do zeznań świadka E. D. świadczących na korzyść powoda;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 44 pkt 1 i 2 Statutu (...)w zw. z art. 5 k.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe stosowanie wyrażające się w bezkrytycznym akceptowaniu decyzji (...), pomimo braku przedstawienia dowodów na poparcie tych zarzutów, w konsekwencji powieleniu decyzji (...), w sytuacji gdy zastosowany środek wykluczający powoda z członkostwa był nieuzasadniony, nieadekwatny do okoliczności, niewspółmierny do powagi sprawy i nie korzystał z ochrony wskazanych przepisów prawa,

b) art. 6 k.c. przez oparcie ustaleń faktycznych na okolicznościach nieudowodnionych przez pozwanych.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Domagał się dopuszczenia dowodów z zeznań świadków M. M. i T. M. na okoliczność wyglądu byka strzelonego przez powoda, wagi tego byka, trofeum, odstrzału, wypatroszenia, załadunku), a także dowodów z dokumentów w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VII Zamiejskowy Wydział Karny w H., sygn. akt VII K 275/13 wraz z uzasadnieniem i uzasadnieniem sądu drugiej instancji w tej sprawie i dowodu z akt VII K 275/13 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VII Zamiejskowy Wydział Karny w H..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne, a także wnioski i oceny prawne Sądu I instancji.

W pierwszej kolejności trzeba wskazać, że Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez powoda tak w apelacji, jak i na rozprawie apelacyjnej.

Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Uregulowanie zawarte w tym przepisie jest wyrazem dążenia do koncentracji materiału dowodowego przed sądem pierwszej instancji. Potrzeba powołania nowych faktów i dowodów powinna być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji albo otwarcia się możliwości dowodzenia okoliczności faktycznych wcześniej niemożliwych do wykazania z przyczyn obiektywnych. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2002 roku, IV CKN 980/00, LEX nr 53922).

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie istniały żadne obiektywne przyczyny uniemożliwiające powodowi wcześniejsze zgłoszenie dowodów, na które wskazał w apelacji i na rozprawie apelacyjnej. Powód nie tylko nie wykazał, ale nawet nie podnosił, że powołanie dowodów wskazanych tak w apelacji, jak i na rozprawie apelacyjnej jest następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, a w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. należy podkreślić, że zarzut obrazy tego przepisu może być usprawiedliwiony tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie ma zaś miejsca.

Chybiony był także zarzut naruszenia art. 6 k.c., sformułowany jako oparcie ustaleń faktycznych na okolicznościach nieudowodnionych przez pozwanych. Przepis art. 6 k.c. traktuje o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki niewypełnienia obowiązku udowodnienia istnienia prawa. O naruszeniu tego przepisu można by mówić wtedy jedynie, gdyby sąd orzekający przypisał obowiązek dowodowy nie tej stronie, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne. Poza dyspozycją tego przepisu pozostaje kwestia wywiązania się przez stronę z obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi określone skutki prawne, gdyż stanowi ona domenę przepisów postępowania cywilnego, a nie prawa materialnego. Przepisem, tym nie jest również objęte to, które z faktów i z jakich przyczyn sąd uznał za udowodnione. Kwestionowanie prawidłowości uznania przez sąd, że przeprowadzone dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których ciężar udowodnienia spoczywał na jednej ze stron, może nastąpić jedynie w drodze zarzutu naruszenia odpowiednich przepisów prawa procesowego, a nie art. 6 k.c.

Sąd Okręgowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. oceniając zebrane w sprawie dowody w zakresie zdarzeń, jakie miały miejsce po odstrzeleniu przez powoda jelenia byka w dniu 30 stycznia 2013 roku, a przede wszystkim w zakresie przedstawienia przez powoda do wyceny trofeum nie pochodzącego od jelenia byka zdanego przez powoda w punkcie skupu. Dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest wszechstronna, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym.

Ustalając, że powód przedstawił do wyceny trofeum pochodzące od jelenia byka szpicaka, zgodnie w wydanym mu zezwoleniem na odstrzał, podczas gdy tusza jelenia byka zdanego przez powoda w punkcie skupu ważyła 130 kg i była zbyt duża jak na jelenia byka szpicaka, zaś powód tłumaczył się, że odstrzelony przez niego w dniu 30 stycznia 2013 roku jeleni byk został zważony w punkcie skupu razem z wnętrznościami, podczas gdy w punkcie skupu określa się wagę zwierzęcia bez wnętrzności Sąd Okręgowy oparł się nie tylko na twierdzeniach pozwanych, jak podnosił skarżący, ale także na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków T. W., M. G., B. D. i A. Ł.. Wiarygodność zeznań tych świadków, poza zeznaniami świadka M. G., nie była kwestionowana przez skarżącego. Podnoszona przez powoda okoliczność, że świadek M. G. jest negatywnie nastawiony wobec powoda, nie stanowiła zaś wystarczającej podstawy do zakwestionowania zeznań tego świadka, tym bardziej, że zeznania te były w pełni zbieżne z pozostałymi dowodami.. Powód nie przedłożył żadnych dowodów, które przynajmniej poddałyby w wątpliwość zeznania przesłuchanych w sprawie świadków. Takim dowodem z pewnością nie są zeznania świadka E. D., która nie widziała całego odstrzelonego przez powoda jelenia byka, a jedynie jego łeb, a do tego nie jest myśliwym i nie posiada ani wiedzy, ani doświadczenia w zakresie myślistwa.

O ile zebrane w sprawie dowody, w tym zeznania świadków T. W., M. G., B. D. i A. Ł. nie są wystarczające, by jednoznacznie uznać, że powód, wbrew wydanemu mu zezwoleniu na odstrzał, zamiast jednego odstrzelił dwa jelenie byki, o tyle zeznania tych świadków stanowią wystarczającą podstawę do stwierdzenia, iż przedstawione przez powoda do wyceny trofeum nie pochodziło od jelenia byka zdanego przez niego w punkcie skupu w dniu 30 stycznia 2013 roku, a w konsekwencji, że powód nie przedstawił członkom (...) w B. prawdziwych faktów, a jego wyjaśnienia dotyczące odstrzału z dnia 30 stycznia 2013 roku nie polegały na prawdzie.

Sąd I instancji trafnie też uznał, że to zachowanie powoda rażąco naruszyło zasady etyki i tradycji myśliwskiej, zasady współzycia koleżeńskiego, dobre obyczaje, a tym samym stanowiło podstawę wykluczenia powoda z (...)w B. na podstawie § 44 pkt 1 i 2 Statutu (...).

Podkreślenia wymaga, że(...) i będące jego członkami koła łowieckie mają szczególny charakter. To dla (...) zastrzeżone jest prowadzenie gospodarki łowieckiej poprzez hodowlę i pozyskiwanie zwierzyny oraz działanie na rzecz jej ochrony

poprzez regulację liczebności populacji zwierząt łownych. Każdy z członków tego, wręcz elitarnego Zrzeszenia winien cieszyć się zaufaniem pozostałych i to zaufaniem szczególnym. Członkowie (...), kółka łowieckiego nie tylko razem spędzają wolny czas, ale także dysponują pozwoleniem na broń i w trakcie wspólnych polowań są uzbrojeni. Od każdego członka (...) i (...) należy zatem wymagać także tego, by przedstawiał prawdziwe fakty, w szczególności jeżeli dotyczą one dokonanego odstrzału.

Powód, jak wskazano powyżej, nie przedstawił członkom (...) w B. prawdziwych faktów dotyczących odstrzału jelenia byka z dnia 30 stycznia 2013 roku, przez co stracił zaufanie pozostałych członków tego K., czemu dali oni wyraz najpierw wnioskiem o wykluczenie powoda z (...), a następnie głosując za tym wykluczeniem.

Skoro powód swoim zachowaniem naruszył zasady etyki i tradycji myśliwskiej, zasady współzycia koleżeńskiego w postaci wzajemnego zaufania członków (...), (...) w B., co stanowiło podstawę jego wykluczenia z tego (...), to nie może powoływać się na to, że wykluczenie go z (...) stanowiło naruszenie zasad współzycia społecznego.

Odnosząc się do kwestii zastosowania wobec powoda najsurowszego środka w postaci wykluczenia go z (...) w B. trzeba wskazać, że nie bez znaczenia dla oceny, iż jest to środek adekwatny pozostaje okoliczność wcześniejszego zawieszenia powoda w prawach członka tego (...) na dwa lata w związku z nieetycznym jego zachowaniem, czemu powód nie zaprzeczał. Obecne, naruszające zasady etyki i tradycji myśliwskiej, zasady współzycia koleżeńskiego, dobre obyczaje, zachowanie powoda, którego dopuścił się mimo wcześniej zastosowanego łagodniejszego środka w związku z nieetycznym jego zachowaniem, uzasadniało wykluczenie go z (...) w B..

Dlatego na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego oraz treść art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 109 k.p.c. Apelacja powoda została oddalona w całości i dlatego jest on zobowiązany zwrócić każdemu z pozwanych poniesione przez nich w postępowaniu odwoławczym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 złotych, ustalonej w przypadku pozwanego (...) w B. na podstawie § 5 w zw. z § 11 pkt 22 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461), zaś w przypadku pozwanego (...) w W. na podstawie § 5 w zw. z § 10 pkt 22 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).